

Žena se lvem s lyrou ve znaku

V hudebním průmyslu strávila IVA MILEROVÁ celý svůj dosavadní profesní život – v roce 1992 spoluotevírala tuzemskou pobočku firmy BMG, následovalo čtrnáct let na nejrůznějších pozicích ve společnosti Warner Music, posledních jedenáct roků je ředitelkou hudebního vydavatelství Supraphon, které za tu dobu proměnila k nepoznání.

TEXT: HONZA DĚDEK

Iva Milerová a Karel Gott, foto: archiv Supraphonu

Proč se člověk rozhodne opustit nadnárodní koncern Warner Music a nastoupit do regionální společnosti Supraphon?

Nabídku ze Supraphonu jsem dostala celkem dvakrát. Poprvé přišla v době, kdy jsem druhým rokem pracovala ve vídeňské centrále Warner Music pro

východní Evropu; tehdy jsem ji však odmítla. V roce 2009 jsem ji už přijala. A těch důvodů bylo hned několik, ale rozhodně v tom nebyly žádné osobní spory s vedením Warner Music – to naopak bylo mým odchodem celkem překvapené a vymýšlelo několik možností, abych zůstala; včetně toho, že bych šla

pracovat do německé pobočky. Odmítla jsem. Společnost Warner Music jsem sice milovala, ale tohle byla výzva, která mě hodně lákala.

V čem konkrétně?

Předchozích šestnáct let jsem pracovala se zahraničními umělci, což mě strašně bavilo – je potřeba si uvědomit, že se psala 90. léta a najednou byly možnosti, o kterých se nám před rokem 1989 ani nesnilo. Ten dotek západní kultury byl velmi lákavý a opojný, ale po nějakém čase mě ten ze začátku tak přitažlivý svět globální firmy začal naopak iritovat, protože centrála Warner Music samozřejmě absolutně ignorovala jakékoliv lokální potřeby, obzvláště tak malé země, jako je Česká republika – třeba si nepřála, abychom moc pracovali s tuzemskými umělci; považovala to za zbytečný risk. To znamená, že ve Warner Music jsme zacházeli se zahraničním produktem, o který jsme se museli postarat na českém trhu, ale zpravidla šlo o zavedená jména. Oproti tomu produkce Supraphonu je postavená výhradně na tuzemské tvorbě, což nám umožňuje pracovat s umělci na jejich tvorbě od samého začátku. A to je pro mě dneska stejně atraktivní, jako kdysi byla spolupráce se západními muzikanty – je to často plné výzev, ale zároveň kreativní činnost, která člověku umožňuje potkat mnoho zajímavých lidí, což mě baví.

Iva Milerová, foto: archiv Ivy Milerové

Musím říct, že to tehdy byla tak bezvýchodná situace, že jsem opravdu neviděla světlo na konci tunelu... A tehdy mě napadlo, že by třeba nakonec centrála Warner Music mohla chtít českou pobočku zavřít a udělit někomu akorát licenci k vydávání jejich umělců.

S jakou vizí jste odcházela do Supraphonu?

Při odchodu z Warner Music jsem dostala nápad, který se posléze nějakým zázrakem zhmotnil. Hudební průmysl tehdy prožíval velkou krizi – neexistovaly žádné digitální servery, lidi si hudbu stahovali pirátsky, a tím pádem dramaticky klesal prodej fyzických nosičů, na což centrály nadnárodních hudebních firem reagovaly nařízením snižovat v jednotlivých pobočkách počet zaměstnanců. Nakonec to dopadlo tak, že když jsem odcházela z Warner Music, tak nás v české pobočce pracovalo pouhých sedm, což už opravdu bylo na hranici fungování firmy... Musím říct, že to tehdy byla tak bezvýchodná situace, že jsem opravdu neviděla světlo na konci tunelu... A tehdy mě napadlo, že by třeba nakonec centrála Warner Music mohla chtít českou pobočku zavřít a udělit někomu akorát licenci k vydávání jejich umělců. A třeba by je mohlo

→

Iva Milerová s Karlem Gottem a Jiřím Suchým, 2017, foto: archiv Supraphonu

zajímat, že ve firmě Supraphon sedí holka, která pro ně čtrnáct let pracovala, tu firmu milovala a má potřebné know-how. A v září 2009 jsem to při svém odchodu šéfům Warner Music řekla – a tak se stalo, že Supraphon začal od konce března 2010 exkluzivně distribuovat veškerý obsah Warner Music. Dodnes to pokládám za malý zázrak, ale myslím, že tenkrát to pro Warner Music byl smysluplný krok a pro Supraphon skvělý vstup do nové éry firemního vývoje.

Co byly největší úkoly, které vás v Supraphonu čekaly?

Bylo jich víc. Tím asi největším byla digitalizace archivu Supraphonu, která sice probíhala už před mým příchodem, ale nepříliš systematicky. Byla velká výhoda, že jsem s sebou do Supraphonu mohla, díky licenčním dohodám s Warner Music, přivést většinu týmu z lokální pobočky WM, kde jsme se digitalizaci

Důsledkem našich digitálních počínů bylo zpřístupnění nahrávek Supraphonu celosvětově přes mezinárodní digitální platformy...

věnovali, takže jsme celkem věděli, jak na to. Důsledkem našich digitálních počínů bylo zpřístupnění nahrávek Supraphonu celosvětově přes mezinárodní digitální platformy, ale také v roce 2011

otevření lokálního digitálního obchodu Supraphonline.cz, jehož prostřednictvím jsme mohli začít dávat veškerý obsah Supraphonu k dispozici široké veřejnosti v Česku i na Slovensku.

S jakými pocity jste odcházela z fungující tuzemské pobočky nadnárodního koncernu Warner Music do firmy Supraphon, která tehdy ze všeho nejvíc těžila ze svého dávného monopolního postavení?

Řeknu to asi takhle – v okamžiku, kdy jsem nastupovala do Supraphonu, jsem v hudebním průmyslu pracovala už šestnáct let. A zejména v 90. letech jsme se v tomhle prostředí všichni navzájem znali. Ale asi z dvaceti zaměstnanců Supraphonu jsem za tu dobu poznala jen tři! Z mého tehdejšího pohledu mi připadalo, že Supraphon se z tuzemského hudebního průmyslu dost vyděluje – a upřímně řečeno jsem se poměrně bála,

Iva Milerová s Marií Rottrovou, foto: archiv Supraphonu

Z mého tehdejšího pohledu mi připadalo, že Supraphon se z tuzemského hudebního průmyslu dost vyděluje – a upřímně řečeno jsem se poměrně bála, v jakém stavu po svém nástupu na ředitelský post tuhle firmu najdu a co mě tam čeká.

Iva Milerová s Václavem Neckářem v období vydání alba Dobrý čas, foto: archiv Supraphonu

Hana Hegerová, Iva Milerová, Michal Pekárek a Petr Malásek, foto: archiv Supraphonu

v jakém stavu po svém nástupu na ředitelský post tuhle firmu najdu a co mě tam čeká.

A v jakém jste ji našla stavu?

Na ředitelské pozici jsem tehdy střídala Janu Gondovou, která se po mnoha letech rozhodla odejít za svou rodinou do Kanady. V Supraphonu udělala nemalý kus práce, hlavně v oblasti mluveného slova a vážné hudby, třeba když bezprostředně po vítězství v mezinárodní soutěži Pražského jara 2005 podepsala Pavel Haas Quartet, který dnes patří mezi pět nejlepších kvartet na světě, za své nahrávky získává nejprestižnější mezinárodní ocenění a koncertuje permanentně po celém světě. Občas se jí ovšem povedl i nějaký výjimečný popový počín, třeba soundtrack k filmu Rebelové, který měl mimořádný úspěch, ale ve většině případů se pracovalo spíš s archivními nahrávkami než s novými projekty. A to třeba byla jedna z věcí, které jsem chtěla změnit – přála jsem si, aby byl Supraphon vnímán jako aktivní a živé vydavatelství. A s odstupem let věřím, že mohu prohlásit, že se nám to povedlo.

Nakolik bylo obtížné přesvědčit tuzemské umělce, kteří zde mohli vydávat u českých poboček nadnárodních firem jako EMI, Sony Music či Universal, aby začali spolupracovat se Supraphonem?

Upřímně řečeno, zpočátku jsem si vůbec nedovedla představit, že budu jednat s Karlem Gottem, Hanou Zagorovou, Václavem Neckářem, Helenou Vondráčkovou a dalšími osobnostmi, které jsem jako malá holka vídala v televizi. Rozhodně to nebylo z jakéhokoliv despektu, zkrátka jsem si to opravdu jen neuměla představit. Taky když jsem nabídku ze Supraphonu dostala poprvé, tak jsem si říkala, že tohle není můj svět – já se mnohem přirozeněji cítím při práci se zahraničními umělci. Ale postupem času jsem si řekla, že je nejvyšší čas vzít to všechno, co jsem se naučila v nadnárodní firmě, a využít to v české firmě pro české umělce... A měla jsem obrovské štěstí, protože krátce před mým příchodem podepsala Jana Gondová smlouvu s Karlem Gottem – po

Iva Milerová a Lucie Bílá, foto: archiv Supraphonu

dlouhých osmnácti letech, kdy vydával u jiných společností. Natočil tehdy pro Supraphon společně s Cimbálovou muzikou Ladislava Pavluše velmi úspěšné album Lidovky mého srdce, které já jsem sice už jen doopečovala, ale právě při této příležitosti jsem s Karlem Gottem navázala první kontakt.

Kteří další umělci přešli pod značku Supraphon?

V první řadě jsem stála o to, aby k Supraphonu přešli lokální umělci, které jsme vydávali v české pobočce Warner Music – jednak jsme si je svého času vybrali, protože se nám jejich hudba líbila, za druhé se za tu dobu stali našimi kamarády.

Pavel Haas Quartet, Iva Milerová a kolegyně ze Supraphonu (šéfproducent vážné hudby Matouš Vlčínský a manažerka exportního oddělení Linda Hružová), foto: archiv Supraphonu

A to se naštěstí podařilo, takže k nám přišly třeba kapely jako Škvor a Tata Bojs, které s námi stále spolupracují. A navíc v mém případě zafungovalo štěstí začátečníka, a během mého prvního roku v Supraphonu se ozvala Lucie Bílá, že by k nám ráda přešla a vydala u nás své první vánoční album Bílé Vánoce Lucie Bílé, kterého se nakonec prodalo neuvěřitelných sto tisíc kusů; mimochodem vydává u nás dodnes. Do toho se po předlouhých třidvaceti letech rozhodla nahrát novou desku Hana Hegerová – jejího alba Mlýnské kolo v srdci mém se v roce 2010 prodalo úctyhodných padesát tisíc kusů. A to všechno dalo ostatním umělcům jasně najevo, že Supraphon je zpátky

na aktivním vydavatelském trhu, což bylo nesmírně důležité, protože v roce 2013 jsme v důsledku změn vlastnických podílů v nadnárodních hudebních společnostech přišli o možnost nadále licencovat katalog Warner Music. Postupně jsme tedy navázali spolupráci například s kapelami a umělci, jako jsou Divokej Bill, Monkey Business, Buty, Ondřej Brzobohatý, Lenka Dusilová a Bára Poláková, či na distribuční bázi s Anetou Langerovou, Radúzou, Tomášem Klusem a mnoha dalšími. V posledním roce se nově věnujeme spolupráci s Markem Ztraceným, Klárou Vytiskovou a novým písničkářským objevem Michalem Horákem. Stejně tak spolupracujeme

s mnoha mladými, úžasnými umělci v oblasti klasiky a mluveného slova.

Jak si dneska stojí obchod s hudbou?

Překvapivě to vůbec není tak špatné jako před deseti lety, kdy jsme opravdu neviděli světlo na konci tunelu – dokonce se stabilizoval i prodej fyzických nosičů, s nimiž to už vypadalo hodně špatně. Ale samozřejmě že nejvíce muziky se dnes streamuje, to je přesně ten způsob konzumace hudby, který lidem v současné době sedí absolutně nejvíc – zejména mladším ročníkům. Stále se potýkáme s jistými úskalími, která obor a zejména technologický vývoj přináší, ale hlavní je, že hudba žije! ☒